

Šus v glavo

Janez Lenarčič, ki ga je za komisarja koalicijskim partnerjem ta teden ponudil premier **Marjan Šarec**, za državo ni najboljša izbira. Lenarčič ni politik. A veliko boljših možnosti Šarec ni imel. Zanesljivo bi se zanj slabo končalo, če bi koaliciji denimo ponudil **Romano Tomc**, ki bi bila za državo boljša odločitev, ker pripada veliki stranki, ki je bila relativna zmagovalka volitev na ravni EU in doma, Tomčeva ima politične izkušnje v domači in evropski politiki, je strokovno močna, pa še izvoljena evroposlanka je.

Za Tomčevo še Kangler

Če lani po volitvah nova stranka Marjana Šarca in stranka dotedanjega premiera Mira Cerarja, ki sta na volitvah daleč zaostali za SDS, ne bi sami oblasti prevzela s kupom na volitvah ne preveč uspešnih strank, bi Tomčeva najbrž postala komisarka. Ker ni, je Šarec ni smel ponuditi. Ni Janez Janša. Še posebej Šarec tega ni smel stori, ker bi izvolitev Tomčeve pomenila, da bi sedež v evropskem parlamentu dobil Franc Kangler. Ob Kanglerju pa so v delu vladnih strank, komisiji za preprečevanje korupcije in na tožilstvu že čisto blede, kar je državni zbor moral razpisati preiskavo neverjetne množice skrajno sumljivih postopkov, ki so jim sprožali proti njemu, ki so vsi po vrsti propadli, a so z njimi politično uspešno sesuli Kanglerja, njegovo stranko SLS, deloma pa cel desni blok.

Ko je Šarec predlagal Lenarčiča in ne Tomčevo, je premier storil kar je lahko. Šef druge največje stranke Dejan Židan je bil videti nejevoljen, ker ga Šarec ni nič vprašal, kar ni bilo vseč **Tanji Fajon**. Lenarčičev položaj pa so si želeli še številni. A Šarec se ni delal naivnega kot pol leta prej **Matej Tonin** in je preprosto odločil, kako bo. Nestrankarsko.

Naivnega se je Tonin delal, ko je govoril, da verjame premieru **Šarcu** in ministru **Jerneju Pikalu**, da bosta do septembra odpravila kršitev ustave, ki jo je ustavno sodišče pred petimi leti ugotovilo po pritožbi staršev iz Osnovne šole Alojzija Šuštarja, da morajo preveč doplačevati za šolanje svojih malčkov. Šarcu se tudi, če bi NSi takrat podprla obtožbo premiera, ki sta jo pripravila SDS in SNS, ne bi bilo treba zagovarjati pred ustavnim sodiščem. Opozicija ne bi imela dovolj glasov. A so se v NSi odločili, da ne bodo ostri do Šarca. V zadnjem mescu je bil Tonin zaradi tega videti precej trapast, ko sta Pikalo in Šarec uzakonjala še večjo diskriminacijo otrok. Na koncu jima je zaradi veta državnega sveta in odločitve SMC spodletelo pri tej še hujši kršitvi ustave od tiste, ki bi jo morala odpraviti.

Nova vlada starih sil

Že, ko se je Tonin odločil za zaupanje, je bilo jasno, da novi premier iz Kamnika in Pikalo niti slučajno ne nameravata storiti, kar je zahtevalo ustavno sodišče. In nista. Na nek način ravnanje Tonina, ki je novinec povsem na vrhu politične stranke, ni bilo povsem nelogično. Imamo novo vlado, novega premiera in novim ljudem je treba dati priložnost.

A dejansko je novi le Šarec, njegova vlada pa nadaljevanje

dveh prejšnjih na volitvah poraženih vlad, katerih vodilne stranke in politiki so katastrofično izgubile zaupanje volivcev. Smer te nove vlade poraženih starih sil pa je, kot je pokazalo dogajanje zadnji teden, enaka ali celo bolj radikalna kot v preteklosti.

Kaj bi pa drugega lahko bila, če Šarcu smer določajo **Alenka Bratušek, Miro Cerar, Luka Mesec, Karl Erjavec** in **Dejan Židan**? Ki pa jih pri predlogu komisarja ni veliko spraševal.

Za lep del teh politikov je značilno, da potem, ko so vse največje banke in podjetja razprodali tujcem, državni proračun pa zadolžili do neba, vpijejo, kako je treba varovati javno dobro pred zasebništvom, ki je menda največja grožnja razvoju države. Kot je bilo že v času socializma, kjer je bilo vse pomembno državno.

V velikih medijih je podobno pozornost kot kršitev ustavne ureditve vladajočih in premierova izbira komisarskega kandidata, pritegnila še izjava opozicijskega poslanca iz vrst SNS Dušana Šiška, ki je dejal:

“Če bi mene vprašali, jaz bi mu dal šus v glavo.”

Ta izjava bi naj bila primer nevarnega sovražnega govora, ki ogroža skupnost, pred katerim iz leve že dolgo opozarjajo, smo hitro izvedeli. Ta ocena ni zrasla na zelniku medijev. Tako je že v odboru, kjer je Šiško izrekel stavek o “šusu v glavo”, protestiralo več koalicijskih poslancev. Med te štejem tudi poslance Levice Luke Meseca.

Dobro, da so policisti boljši

Šiško je v odboru opisal, kako bi ravnal, če bi bil sam policist, in bi ga napadel migrant, ki je pred tem z nožem po vratu že poškodoval taksista, ker ga ni bil pripravljen zastopati ali mu dati avtomobila. Policist je migranta, ki je prišel iz Italije, ustavljal s strelom v zrak. Ko ni zaleglo, pa s strelom v nogo.

Da je delo policistov nevarno, kaže tragedija iz preteklosti, ko je policist Damir Golobič umrl, ko ga je zabodel 22 letni tujec, ki so ga oblasti javnosti predstavile za nemškega državljan. Pakistanskega rodu, smo izvedeli veliko pozneje, kaj je bilo še cenzurirano ob imenu in priimku storilca. Ta tujec, v medijih brez imena in priimka, je po tem, ko je ubil policista, storil samomor.

Šiškotova izjava ni bila primer sovražnega govora. Je bilo pa jasno, da jo bodo vladajoči in del medijev razglasili za to in napihnili dogajanje, kar bo reklama, ki bo navdušila šefa SNS Zmaga Jelinčiča. Dejansko je Šiško le razkril, da ni iz dovolj dobrega testa, da bi lahko bil policist. Nima živcev in ni šolan za to. Policisti, ki skrbijo za našo varnost, na srečo so. Ne streljajo najprej v glavo in šele potem preverjajo, za kaj gre. Čeprav je njihovo delo nevarno in tudi slabo plačano.

Je pa dogajanje ob izjavi o šusu v glavo zanimivo z vidika omejitev svobode medijev, ki jih napoveduje Šarčeva vlada, a v to smer koalicijski poslanci in največji mediji niso veliko analizirali. Če bi napovedane novosti v zakonu o medijih že veljale in bi bila Šiškotova izjava res primer po novem v medijih prepovedanih vsebin, bi morala javna televizija to

izjavo cenzurirati in izrezati iz posnetkov, drugi mediji pa ne bi smeli poročati. Tudi o protestih z vladne strani najbrž ne bi smeli pisati, ker bi tudi na ta način javnost najbrž izvedela za vsebino, ki se po odločitvi vladajočih preko medijev ne sme razširjati. Tiste, ki bi si vendarle drznili obvestiti ljudi, kaj govorijo poslanci v parlamentu o migrantu, ki je poškodoval taksista in napadel policista, pa bi oblast oglobila.

To je sicer šele osnutek nove medijske ureditve, ki vsebuje tudi, da bi inšpektorjem pri tem cenzuriranju in oglobljanju pomagale novinarske organizacije, kar zanesljivo v zakon ni prišlo brez takšnih idej vsaj dela novinarjev in vplivnežev znotraj medijev samih.

Če mislite, da zato, ker ne razumejo in so naivni, ste v zmoti.